

**Τῆς Ἀναθεώρησης σαλπίζει τὸ τέλος
κὶ ἀλληλοστεφανώνονται Δραγοῦμης-Βενιζέλος.**

Κὶ ἂν ἐφίξανε πρὸς
προσφιλεῖ βασιλευσόμοι,
τόκων ἀπὸ χαρᾶ,
βρὲ διαβόντρον μου κολουῖ.

Συνταγματικοὶ κὶ ἔμετε, Συνταγματικοὶ κὶ ἔκρινον...
γὰρ Συντάγματα λοιπὸν ἕνας πόλεμος ἀς γίνη.
Καὶ γὰρ τούτῳ τὰ πυρὰ λένε τώρα, τένεκέ,
πῶς θὰ γίνουν στὸν Χαλῆλ παραστάσεις φιλικαί.

Πλὴν ὁ Μπέης ὁ Χαλῆλ, ὅπως βεβαιῶνουν τόσοι,
θὰ μᾶς διαβεβαιώσῃ
πῶς καθὼς ὁ Τούρκος εἶδε τοὺς Γηλοῦρηδες τρελλοὺς
γὰρ τὸ Σύνταγμα τὸ νέο τῆς Τουραίας τῆς προσφιλοῦς,
ἔτσι σήμερα κὶ ἔκρινος ἀπὸ μιά γὰρ τρελλή
γὰρ τὸ νέο τὸ δίκό μας μπᾶμι καὶ μπουμι πυροβολεῖ.

Μία διεθὴς χαρὰ,
κὶ ὅλα περίεξ ἀνθρά,
κὶ ὅλα περίεξ ρόδινα,
γελαστὰ κὶ ἀνώδυνα.

Φασουλῆ, πῶς δὲν γέλλεξ;
Φασουλῆ, πῶς δὲν μιλᾶξ;
μὰ σὰν γάλας μὲ κιντάρεις;

Τὶ κακὰ βουσοδομαίξ;
πῶς καὶ σὺ δὲν εὐθιμαίξ;
πῶς καὶ σὺ δὲν εὐρατάξεις;

**Ἐκρίνει κὶ ὁ Φασουλῆς
τὸ κάθῳ τῆς Βουλῆς.**

Φ.— Οἰκτεῖρω, Περικλέτο μου, τὴν τόση κουταμάρα σου,
μὰ καὶ τὴν σαχλαμάρα σου.
Ὅρα πολλὴ μ' ἐχόρτασες μὲ μούλιας καὶ κούραις,
καὶ μ' ἀναγκάζεις νὰ σοῦ πῶ βαθελαῖξ Ἑλληνικοῦραις.
Λοιπὸν σοῦ λέγω πῶς πολλὴν μορῆαν ὄφλισκάνεις,
καὶ μ' ὄσ' ἀνόητα μιλᾶς καὶ τὸ γαϊδοῦρι σκάνεις.

Π.— Ὅτ' ἂν Ἀναθεώρησι μὰς στήρξῃ, πολλαῖς ἐλπίδες,
πίστευε καὶ σ' ἀγαθά,
καὶ γὰρ αὐτὴν, κολουῖθι,
οἱ προστάται δὲν θὰ στείλουν εἰς τὴν Κρήτη τοὺς Καθᾶδες.

Φ.— Πάντα κλοῦθα κεφαλῆ,
τὸ μικρὸ τὸ κάνεις τόσο...
Π.— Μ' ἀπελπίζεις, Φασουλῆ,
καὶ θὰ σὲ ξυλοφορτώσω.

Φ.— Τὶ λόγια, βρὲ, μοῦ τσαμπουξ
κὶ ἀνακάνεις κοπανῆξ;
Πλανᾶσαι κὶ ὄνειρεῖσαι, καὶ θὰ νομίζῃς ἴσως
πῶς μὲ τὸ νέο Σύνταγμα μ' ἔμπορεῖς νὰ γίνῃς Κρόσος.
Θαφρεῖς πῶς ἂν ἀλλάζονε καιπὸσαις διαστάσεις
'μπορῶ κὶ ἐγὼ, μ' ἔμπορεῖς καὶ σὺ τὴν φύσιν σου ν' ἀλλάξῃς.

Π.— Μ' αὐτὰ ποὺ λὲς καλλίτερα τὴν γλῶσσα σου νὰ δέσῃς,
κὶ ὅπως σακᾶτικα κορμὰ τὸνοῦνται μ' ἐνέσεις,
ἔτσι καὶ τὸ πολιτεῦμα ποῦ φθίνει, κουραθῶνι,
μὲ τὴν Ἀναθεώρησι σπουδαῖως καρδαμώνει.

Μπαλόνεται, βρὲ Φασουλῆ, τὸ ροῦχο τὸ σχισμένον,
ποτίζεται καὶ τὸ δεντρί, ποῦ γέρνει μαραζιμένο.
Φ.— Κὶ ἂν τρῶπιον ροῦχο μ' ἀκλωθῇ, μὰ θὰ σχισθῇ καὶ πάλι,
καὶ τὸ δεντρί ποῦ σάπισε καρπὸν δὲν θὰ σοῦ βγάλῃ.
Καὶ στὸ κουφάρι, ποῦ ζητεῖ νὰ τὸνοθῇ μ' ἐνέσεις,
σὺρε νὰ πῆς καλὴ ψυχὴ καὶ νὰ τὸ συχωρέσῃς.

Π.— Δὲν ἀπήνητσα βερέμη σὰν καὶ σένα τὸν παλάβρα
τίποτα νὰ μὴν τάρσῃ κὶ ὅλα νὰ τὸ βλέπῃ μαῦρα.
Φ.— Τέτοιος εἶμαι, Περικλέτο, φαρισαῖξ καὶ βερεμιάρῃς.
Π.— Ἐπανᾶστασι ζητοῦσαις κὶ ἔγινε κὶ ὕπερχάρῃς.
Νέο Σύνταγμα ζητοῦσαις καὶ θεσπιῶν ἀνατροπή,
μὰ καὶ τούτῳ δὲν σ' ἀρέσει, καὶ δὲν βλέπεις προκοπή.

Τὶ θέλεις νὰ γενῇ λοιπὸν;
Φ.— Γὰρ τούτῳ τρέξα' ῥάτα...
σ' ἐμένα δὲν ἀρέσουνε ποτὲ τὰ καθεστῶτα.

Π. — Έσθ' δὲν ὑποφέρεσαι μὲ τὴν πολλή σου κλάψα
καὶ πάντοτε καὶ μάλιστα μέσα σ' αὐτὴ τὴν κάψα.

Έγώ τὸ μέλλον χαίρετὸ τῆς νέας πολιτείας,
καὶ παῖδες γι' αὐτὸ δὲν χαίρεται, καὶ ποῖος δὲν τὸ θαυμάζει
μ' ἐκείνο τὸ Συμβούλιον τὸ τῆς Ἐπικρατείας,
ὅπου τὰ νομοσχέδια θὰ μᾶς προστομάζει;
Καὶ ποῖος τὴν τάξιν δὲν ὕμνει τὸν ἄρθρον τῶν ποικίλων,
καὶ τὸ τῆς μονιμότητος ὄλων τῶν ὑπαλλήλων;

Φ. — Ὅλα παραβιάζονται, φθάνει κανεὶς νὰ θέλῃ...
ἂς εἰμπορὸν νὰ λέγωμαι τρανὸς ἐκ τὸν ἐν τέλει,
κι' ἀμέσως ἐν ὀνόματι κάθε κειμένου νόμου
ἔργαζομαι τὸν ξένο, Περικλῆ, καὶ βράζω τὸν δικό μου.

Π. — Βλέπω, μωρὴ παλὴ γόλωσσα, κατ' ἄφορον πῶς ἦρες.
Φ. — Ἄλλοι ποῦ τὸ γ' ἑκούρα του καὶ κατεβάζει ψείραις.
Π. — Εἰς τοὺς μεγάλους καὶ μικροὺς τῆς ὀφθλίου τύπους
σοῦ λέω τὸ πολίτευμα πῶς κάνει τοὺς ἀνθρώπους.

Φ. — Κάθε πολίτευμα κλόνει, ἐν τούτοις ὑποθέτω
πῶς ἀνθρώπικῶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ δώσει, Περικλέτο,
Καὶ ποῖο πολίτευμα ποτὲ ἔμπορεῖ νὰ συγκατήσῃ
καθένα δάκτυλο μακρὸ, ποῦ θέλει νὰ βουρκατήσῃ;

Μ' ὅλα τὰ πολίτευματα καὶ μὲ τὰ μέλλον κρείττοντα
ἔμπορεῖς ν' ἀπλώνης τραχανά,
ἔμπορεῖς νὰ κλέβῃς τὰ κοινά,
νὰ κλέβῃς καὶ τὸν γείτονα.

Ὅλα παραβιάζονται, φθάνει κανεὶς νὰ θέλῃ...
σὲ παραπέμω, Περικλῆ, καὶ στὸν Ἀριστοτέλη.

Π. — Ποτὲ μου δὲν ἐδίδαξας τέτοια στὸν Σταγειρίτη.
Φ. — Τότε δὲν τὸν ἐνόησες παντάπασιν, κοπρίτη.
Π. — Μὰ τὴν Ἀναθεώρησιν ἄλλως, τώρα κρινε
κι' ἀμέσως τώρα ψάλε την μὲ λυσιμὸν Ἀλλοκίου...
Φ. — Ὁ νόμος, Περικλέτο μου, κι' ἄδικος ὅταν εἶναι
γίνεται δικαιοτάτος, στὰ χέρια τοῦ δικαίου.

Χαλοῦν καὶ τὰ καλλίτερα, φθάνει κανεὶς νὰ θέλῃ...
σὺν θέλῃς, βρέ, καὶ τὸν Ἐρμῆ γαλαξ, τοῦ Πραξιτέλη.
Μὰ σὺ σ' ἄσας σκέψεις τὰς σοφὰς
δὲν εἰσχωρεῖς, γαϊδοῦρι.
Π. — Μὴ μ' ἀπειλήσῃς καὶ θὰ φῆς
καμιμὰ γροθιά στὴ μούρη.

Αὐτὰς τῆς θεωρίας τῆς ἀνοσταίας παραίτα
καὶ τῆς Διπλῆς τὸν ἄβιον περιχρῆς χαίρετα.
Γι' αὐτὸν καὶ κάθε μούρη κλαψαρκιὴ χαίρετω.
Φ. — Ἐφόσον σ' ἐνα τόσο καταξέεις, Περικλέτο,
τὸ ψάρι τὸ μεγάλο νὰ τρώῃ τὸ μικρὸ,
κλάψε τὸν κάθε νόμο καὶ λέγε τον νεκρὸ.

Π. — Μ' αὐτὰς τῆς θεωρίας ἔγινες ἀηδία,
κι' ἤθελα νὰ σὲ δέσω μὲ τὸν ζουρλαμανθῦα.
Πανηγυρὶν μεγάλῃν ντουναξία πανηγυρίζει
καὶ τὸ δικό σου στάμα μονάχα σαλιαρίζει.

Φ. — Παῖω λοιπόν, βρέ Περικλῆ, κι' ἐγὼ νὰ σαλιαρίζω
καὶ τὴν Ἀναθεώρησιν μὲ σὰς πανηγυρίζω.
Πιστεύω στὰ Συντάγματα τὰναθεωρηθέντα,
πιστεύω νάδωγον σὲ καλὸ,
ἀλλ' ὅμως ἔτσι σοῦ μιλιῶ
γιὰ πασπατέμπο μοναχὰ καὶ νουτουροῦ κουβέντα.

Καὶ τὼρ ἂς ἀνυμνήσωμεν πρὸς μέλος τῆς Ἀναθεωρήσεως τὸ τέλος.

Π. — Γιὰ τὴν Ἀναθεώρησιν κι' Ὁρόνος τώρα χαίρει
καὶ κανεὶς ἀνορθωτοῦ θωπεύεται τὸ χέρι.
Γιὰ τὴν Ἀναθεώρησιν πολὺ μεγάλην ῥέστα
καὶ τοῦ δανείου τοῦ παλικοῦ θὰ πάρωμε τὰ ῥέστα.

Κι' ἂς μάθῃ κάθε κεχηνὸς
καὶ κάθε κακομοίρης
ὅτι μεγάλο γεγονός
τὴν λείει κι' ὁ Ταξιάρχης.

Σωτήριαν τὴν θαρρετ
κι' ὁ Κυρίστως κι' ὁ Κοτρόστος,
κι' ἄλλοι κάνουν τὸν βαρὺ,
καὶ φωνάζουν σοβαροὶ
πῶς τῆς πρέπει μούλας κλωτσος.

Φ. — Γιὰ τὴν Ἀναθεώρησιν πῶδα με καὶ δρασκέλα με...
Π. — Ἀληθινὰ σωτήριος ὄφρα τινεὶ ὁ Μάκης...

Φ. — Ἐμεῖς ψωμί δὲν εἶχαμε καὶ ρεπανάκια θέλαμε,
θαρρὸ πῶς τότε στὴ Βουλῆ κι' ὁ κύριος Μαξιάνης.

Π. — Γιὰ τὴν Ἀναθεώρησιν βαρὸ τὸν ταμπουρὰ μου.
Φ. — Γι' αὐτὴν χορδαίς τῆς λύρας μου θὰ κάνω τάντερα μου.
Π. — Δὲν εἶναι τὸ πολίτευμα σὺν κι' ἄλλοτε φανέκη
κι' ἔνα κραοὶ γι' αὐτὸ θὰ πῶ μὲ τὸν Μαρκαντανόκη.
Φ. — Κι' ἐγὼ, βρέ Περικλέτο μου, θὰ πῶ νὰ γίνω σκίπια.
Π. — Γι' αὐτὸ γλυτόνεις σήμερα τὸ ζύλο, παραπίπια.

Καὶ τώρα με πατρίδος καὶ με καρδιάς λαχτάρα
τὸν θριάμβον ἐξῆμει τῆς Ρέξος τοῦ Σαμάρα.
Φ. — Δάφνας τῆς γεννετείρας στὸ διάδα του θὰ σπείρω.
Π. — Γερά σου λοιπόν πατρίδα...
Φ. Γερά σου μάστορ Σπύρο.

Καὶ καρπόσας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγουεγγελλίας.

Ἐπιδημία τσοσι, χολέρα καὶ πανώλης,
ποῦ τοὺς θνητοὺς μαστίζουν τῆς οἰκουμένης βλης,
μελέτη Ζαβιτζιάνου τοῦ Σπύρου τῆς Κερκύρας,
γιατροῦ πολλῆς μελέτης καὶ γνώσεως καὶ πείρας.

Ἐβγήκαν τοῦ Καμπούραγιου, κλεινοῦ γιατροῦ στὴν Πόλι,
παρατηρήσεις γλωσσικαί,
τὰ μάλιστα σημαντικαί,
μὲ γλαφυρὰν ἐμβρίθειαν, ποῦ δὲν τὴν ἔχουν ὄλοι.

Ὁ Ἑρωμῆος, ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδὸν,
μὲνὸ πηγῆ παραπάνω, αὖξων πενηντακοτῶ,
συνορεύει μ' ἄλλα στήθη καὶ μ' ὄριζον ἀνοικτὸ.